

किंच युक्तइति युक्तो ब्रह्मण्याधाय कर्माणीत्यादिना उक्तलक्षणः कर्मणां फलं त्यक्त्वा ईश्वरे समर्प्य शांतिं कैवल्यं नैष्ठिकीं सत्त्वशुद्ध्यादिक्रमप्राप्तब्रह्मनिष्ठाफलभूतां प्राप्नोति अयुक्तस्तद्विपरीतः कामकारेण स्वैरव-
 र्याफले सक्तः सन् नितरां बध्यते ॥ १२ ॥ एवमविद्वान् फलासक्त्यनासक्तिवशात् कर्मभिर्बध्यते न बध्यते चेत् युक्तं विद्वान् स्तुतद्विपरीतइत्याह सर्वकर्माणीति वशीजितचित्तः समाधिस्थो योगी न वद्वारेण वैवपंचज्ञा-
 वति अनेकैः कर्मसचिवैरधिष्ठिते सुखदुःखादिना नानापण्यवति मनसा सर्वद्वारोद्घाटनकुंचिकया सह सर्वाणिकर्माणि पुरपतिरिव राजकार्याणि संन्यस्य सुखं निर्विकल्पसंविन्मात्ररूपेणास्ते कर्माणि क्षेत्रस्थैव धर्मो न-
 त्वात्मन इति क्षेत्रेत्यक्तुं शक्या न्येव तथा च श्रुतिः शरीरे पाप्मनो हित्वेति यत्र सुहार्दः सुकृतो मर्दंते विहाय रोगं तन्वा स्वायामिति च देही स नृदेहाभिमानकाले व्युत्थाने पीत्यर्थः तदापि नैव कुर्वन्नास्तेनापि कारयन्ना-
 स्ते राजेवामात्येषु निहितभारः समाधौ क्षेत्रेण सहात्मनः संबंधाभावदर्शनात् यद्वानवद्वाराणि चक्षुःश्रोत्रनासा बिलद्वंद्वानि षट्सप्तमं मुखं अधस्तने द्वे इति अस्मिन्पक्षे इन्द्रियाणि परिचारका बुद्धिरमात्योऽहंकारो यु-
 वराज इत्यादिकमूहं विदुषः कर्मसंबंध एव नास्ति दूरे तत्फलासक्त्यनासक्तीति भावः ॥ १३ ॥ नन्वेवं भृत्यवत्कर्तृत्वं स्वामिवत्कारयितृत्वं वास्यमास्तु अयस्कांतवदविकारस्यैव सतः कर्त्रादिधर्मकाहंकारादिप्रव-
 र्त्तकत्वमस्त्वित्याशंक्याह न कर्तृत्वमिति कर्तृत्वमहंकारस्य कर्माणि इन्द्रियाणां वचनादानादीनि श्रवणदर्शनादीनि च लोकस्य लोक्यते प्रकाश्यत इति लोको जडवर्गः प्रभुश्चिदात्मा सूर्य इवास्मदादीनां प्रकाशको

युक्तः कर्मफलं त्यक्त्वा शांतिं प्राप्नोति नैष्ठिकीं ॥ अयुक्तः कामकारेण फले सक्तो निबध्यते ॥ १२ ॥ सर्वकर्माणि मनसा सं-
 न्यस्यास्ते सुखं वशी ॥ न वद्वारे पुरे देही नैव कुर्वन्न कारयन् ॥ १३ ॥ न कर्तृत्वं न कर्माणि लोकस्य सृजति प्रभुः ॥ न कर्मफल-
 संयोगं स्वभावस्तु प्रवर्त्तते ॥ १४ ॥ नादत्ते कस्यचित्पापं न चैव सुरुतं विभुः ॥ अज्ञानेनादत्तं ज्ञानं तेन मुह्यंति जंतवः ॥ १५ ॥

पिन कर्मादौ प्रवर्त्तकस्तद्वत् अस्य कर्मफलसंयोगं वानसृजति किंतु यो यादृक्यस्य स्वभावः स तथा प्रवर्त्तते यथा सूर्येभ्युदिते कमलानां विकसनं कुमुदानामुन्मुद्रणं चेति तद्वदेव मात्मनि प्रकाशमाने घटादयो न चेष्टंते मनु-
 ष्यादयस्तु चेष्टंते नत्वात्मा कस्यचित्प्रवर्त्तको निवर्त्तको वा लोहाय स्कांतयोरिव सत्यानृतयोरात्मानात्मनोः संबंधाभावादिति भावः ॥ १४ ॥ ननु एष स्येव साधु कर्मकारयति तं यमेभ्यो लोकेभ्य उन्निनीषते एष स्येवा-
 कः निष्क्रिय इति यावत् सक्रियो ह्यन्यं प्रवर्त्तयति तदीयं पापं पुण्यं बालभते अयं तु न तथा किंतु सूर्यवत् प्रकाशत एव न तु स्वप्रकाशानां कर्त्रादीनां कर्मणा संबध्यते इति भावः कारयितृत्वमप्यस्य सत्तामात्रेण सूर्यवत् य-
 था घटः प्रकाशते सविता प्रकाशयतीति नो दाह्यत श्रुतिविरोधः कथं तर्हि ईश्वराधनार्थं कर्माणि कुर्वंति तदकरणाच्च बिभ्यतीत्याशंक्याह अज्ञानेनेति यथा हि महाराजस्य सार्वभौमस्याहं सर्वेश्वरो निर्दोः स्मीति ज्ञानं
 अज्ञानेन सौषुप्तेनादत्तं चेत् स तत्र विविधानि परचक्रादीनि महान्तिसंकटशतानि पश्यति अहो अहं दीनोऽस्मि दुःख्यस्मीति च मुह्यति तद्वदेते जंतवः स्वस्याहं ब्रह्मास्मीति प्रमाणेन ब्रह्मभावमज्ञानं तर्हि श्वरादात्मानं पृथङ्मन्य-
 माना ईशात्मनोः सेव्यसेवकभावं च पश्यंतो मुह्यंति तथा च श्रुतिः अथ योन्या देवतामुपास्ते न्योसाव न्योहमिति न स वेदयथापशुरेव स देवानामिति एष स्येवेति श्रुतिरपि भ्रांतजनव्यवहारविषयैवेति भावः ॥ १५ ॥